

Nr 224.

Av herr Weiland m. fl., om upphävande av bestämmelsen rörande insättningsmaximum på sparkasseräkning.

Ofta blir genom lagstiftning fastslagna former och principer orsaken till att en utveckling, som av de flesta betraktas såsom nyttig, ja, till och med nödvändig, förhindrad. Förnuftiga krav blir med andra ord icke tillgodosedda i det tempo, som ur samhällets synpunkt vore högeligen önskvärt. Detta torde i hög grad vara fallet med nu gällande sparbankslag, som i flera avseenden borde ändras, så att den stode i bättre överensstämmelse med vad som kan anses lämpligt och ändamålsenligt. Den kommitté, som fått i uppdrag att utreda denna fråga och utarbeta förslag till ny lagstiftning för sparbanksväsendet i Sverige, har tagit rundlig tid på sig och torde väl snart vara färdig att lägga fram sitt förslag. Utan att på något sätt förrycka denna kommittés arbete borde det dock vara möjligt att på en punkt vidtaga sådana åtgärder, att en ändring till det bättre komme att äga rum. Vi syfta på bestämmelsen om insättningsmaximum på sparkasseräkning. Det är för många obegripligt, varför man så envist här i landet hållit fast vid denna bestämmelse, som ur likviditetssynpunkt kunde vara motiverad, då varje sparbank arbetade mera isolerat för sig själv, men knappast nu då solidariteten mellan sparbankerna tagit sig uttryck i gemensamma åtgärder för trygghandet av sparbankernas betalningsberedskap. Den här förut påtalade bestämmelsen verkar för många fullständigt godtycklig och kan i praktiken med lätthet i viss omfattning kringgåas av insättarna. Att ett sådant maximum är lika för sparbanker av olika storleksordning är ju för övrigt fullständigt orimligt ur logisk synpunkt. Vore däremot maximiinsättningen fastställd procentuellt i förhållande till den totala inlåningssumman i respektive sparbank, så vore den ju ur denna synpunkt försvarbar men detta är icke fallet med bestämmelsen i den generella form den nu har. Flera sparbanker är nu i den situationen, att de icke på långt när kunna tillfredsställa det legitima lånebehov, som finnes i den ort, där de har sin verksamhet förlagd, samtidigt som t. ex. landstingen icke kan placera sin skatteregleringsfond i sparbankerna inom den bygd, där fondens medel uppsamlats.

Med anledning av vad sålunda anförts får vi härmed hemställa,

att riksdagen måtte besluta att upphäva bestämmelsen om insättningsmaximum på sparkasseräkning.

Stockholm den 27 januari 1954.

Hj. Weiland.
E. Hjalmar Nilsson.

Johan Sunne.
Johan Persson.

Josef Nord.
Erik Arrhén.